

โควิด...ที่รัก

นางสาวศุกลักษณ์ เสนตา

หอผู้ป่วยพิเศษ 81 งานการพยาบาลผู้ป่วยใน ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน

Covid คำนึงถึงก้องอยู่ในความคิดฉันตลอดระยะเวลา 2 ปี “Covid ตัวร้าย” ที่ใครหลายคนชอบเรียก แน่นนอนว่าทุกคนคงรู้จักกับมันเป็นอย่างดี โดยเฉพาะ บุคคลที่ทำงานด้านสาธารณสุข และ บุคลากรทางการแพทย์ ในฐานะที่ฉันเป็นหนึ่งในบุคลากรทางการแพทย์ที่ต้องดูแลผู้ป่วยโควิดมาตั้งแต่เริ่มมีการติดเชื้อราวๆ ปลายปี 2562 ซึ่งเป็นการระบาดในระยะแรกๆ การทำงานทุกอย่างดูหนักหน่วง และเป็นอะไรที่ใหม่ทั้งหมด โรคนี้คืออะไร ติดต่อกันได้อย่างไรบ้าง เราในฐานะเป็นผู้ดูแล ต้องให้การดูแลอย่างไร เพื่อป้องกันตนเองจากการติดเชื้อ ที่สำคัญคือ โรคนี้ติดต่อกันได้อย่างรวดเร็ว และมีจำนวนผู้เสียชีวิตมากขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นโรคระบาดที่ดูทุกคนมองว่าน่ากลัว

“โชคชะตา” ฉันคือพยาบาลที่ต้องเผชิญกับโรคที่ชื่อว่า Covid-19 ในระยะแรกๆ ณ ตอนนั้นยังไม่มีข้อมูลการแพร่ระบาดมากมายนักทราบเพียงว่าต้นตอของเชื้อ “Covid ตัวร้าย” มาจากประเทศจีน ซึ่งตอนนั้นยังไม่ทราบสาเหตุของการติดเชื้อโรคนี้มาด้วยซ้ำ จากนั้นก็เกิดการแพร่ระบาดไปในหลายๆประเทศรวมถึงประเทศของฉันด้วย เมื่อเกิดการระบาด และมีผู้คนติดเชื้อเพิ่มมากขึ้น จำนวนเตียงในการรองรับผู้ป่วยโควิดก็ไม่มีเพียงพอ ทำให้ในหลายๆ โรงพยาบาลต้องเปิดโรงพยาบาล สนาม หรือเปิดหอผู้ป่วยใหม่เพื่อดูแลผู้ป่วยโควิด โดยเฉพาะ เมื่อครั้งที่ฉันยังทำงานที่โรงพยาบาลรามาธิบดีจักรีนฤเบดินทร์ ได้มีโอกาสเป็นผู้บุกเบิกในการเปิดหอผู้ป่วยโควิด และดูแลผู้ป่วยโควิดไปพร้อมๆ กัน เริ่มต้นด้วยการเตรียมหอผู้ป่วย แบ่งโซนดูแลผู้ป่วยแบ่งหน้าที่พยาบาลเป็นทีมแยกกันชัดเจนในการเข้าดูแลผู้ป่วยโควิดโดยตรง เพื่อป้องกันการติดเชื้อจากผู้ป่วยสู่เจ้าหน้าที่ได้อย่างดี บรรยากาศการทำงานในแต่ละวัน เปลี่ยนจากชุดพยาบาลสีขาว หมวกสีขาวที่บอกถึงภาระหน้าที่ ได้ถูกถอดวางลง แทนการใส่ชุดอุปกรณ์ป้องกัน หรือที่เราเรียกว่าชุด PPE ระบบการทำงาน และการแบ่งหน้าที่มีการเปลี่ยนแปลง พยาบาลส่วนหนึ่งมีหน้าที่เป็น reader คอยติดต่อประสานงาน, monitor อาการโดยรวมของผู้ป่วย และส่งต่อเวรให้พยาบาลอีกส่วนหนึ่งที่เข้าดูแลผู้ป่วยโควิดโดยตรง ลักษณะงานยังวนเวียนแบบนั้นในทุกๆ วัน ฉันได้เห็นถึงความร่วมมือร่วมใจกันของเจ้าหน้าที่ทุกคน พยายามช่วยเหลือเกื้อกูลกัน และด้วยความใหม่ของโรคและการระบาดที่ไม่รู้จะมีที่สิ้นสุดเมื่อไหร่ ทำให้รู้สึกถึงการทำงานที่ไม่มีจุดหมาย ในบางครั้งก็ไม่มีกำลังใจทำงานต่อ มีหลายๆ ครั้งที่ฉันต้องกลับมานั่งคิดและถามตัวเองอยู่บ่อยๆ ว่าทำไมเราต้องมาทำงานตรงนี้ ทำไมต้องมาเสียสละเพื่อคนอื่น และเสียงที่จะติดเชื้อจากผู้ป่วยด้วยซ้ำ สำหรับฉัน กำลังใจจากผู้ป่วยที่ได้ดูแล ณ ตอนนั้น แววตาของผู้ป่วยที่รอคอยการช่วยเหลือ คำขอบคุณที่พูดกับฉันเสมอๆ ว่า “ขอบคุณนะคุณพยาบาล” แค่นั้นๆ ก็ทำให้ฉันมีพลังกาย และ กำลังใจที่จะดูแล ความรู้สึกในหัวใจมันอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก ในเวลาที่เริ่มท้อ หรือหมดแรงในการทำงาน ฉันมักจะบอกตัวเองเสมอว่า เรารู้สึกเหนื่อยในการทำงานก็จริง แต่เราเหนื่อยเพื่อผู้ป่วย เพื่อให้เขาได้หายจากโรคและกลับไปใช้ชีวิตได้ปกติกับครอบครัว ฉันอยากเห็นภาพแบบนั้น ฉันจึงตั้งใจมุ่งมั่นในการดูแลผู้ป่วยทุกคนอย่างดีที่สุด เมื่อเวลาผ่านไปการระบาดของโรคเริ่มมีแนวโน้มดีขึ้น เริ่มมีวัคซีนป้องกันอาการรุนแรงของโรค รวมถึงการรักษาที่รวดเร็วมากขึ้น ภาระหน้าที่ของพยาบาลอย่างฉันก็เริ่มเบาลงจนฉันลืมความเหนื่อย ความคิดที่แย่ๆ ไปได้บ้าง

ในวันนั้นที่ฉันได้ย้ายที่ทำงานมาอยู่โรงพยาบาลรามาธิบดีแล้ว และไม่ได้มีโอกาสดูแลผู้ป่วยโควิดอีกเลย แต่ก็ยังไม่เคยลืมประสบการณ์ที่ล้ำค่ามาก ๆ นั้นได้เลย เราทุกคนต่างรู้ว่า Covid-19 นี้คงไม่มีการหยุดแพร่ระบาดในเร็ววัน มีแต่จะทวีความรุนแรงและแพร่ระบาดไม่หยุด แต่ถ้าทุกคนร่วมแรง ร่วมใจป้องกันและใส่ใจในการดูแลตัวเอง สวมหน้ากากอนามัย ล้างมือบ่อยๆ เว้นระยะห่าง แค่นี้ 3 สิ่งนี้เป็นหลัก เราทุกคนก็จะสามารถรับมือกับเจ้า Covid-19 นี้ได้แน่นอน สุดท้ายจึงอยากขอให้กำลังใจบุคลากรทางการแพทย์ที่ยังคงเฝ้าดูแลผู้ป่วยโควิดกันอยู่อย่างเต็มความสามารถทั้งในโรงพยาบาลหรือโรงพยาบาลสนามทุกแห่งที่ยังคงให้บริการรักษาผู้ป่วยโควิดอยู่ และยังหวังลึกๆ ว่า “โควิด...ที่รัก” โรคระบาดนี้จะหมดไปจากประเทศของฉันทและทั่วโลกได้ซักที